

Lekcja 5

3 listopada

Doświadczenie jedności w Kościele wczesnochrześcijańskim

Tekst biblijny: Dz 2,42-47

Cel lekcji:

Poznanie: Zrozumienie, że jedność jest kształtowana przez wspólną duchową wędrówkę w mocy Ducha Świętego.

Odczucie: Docenienie powiązania między poświęceniem się Bogu a miłowaniem bliźnich.

Działanie: Zaangażowanie w rozwijającą się wspólnotę między członkami zboru.

Plan nauczania

I. Poznanie: Wspólne duchowe doświadczenie spaja jedność.

A. Jakie wierzenia, praktyki i wartości były uważane za ważne przez członków Kościoła wczesnochrześcijańskiego opisanego w Dz 2?

B. Dlaczego ważne jest to, że wierzący spotykali się ze sobą zarówno na dziedzińcu świątyni jak i w domach?

C. Jaką rolę odgrywał Duch Święty w tej nowej społeczności?

II. Odczucie: Pobożność wpływa na innych.

A. Kiedy czytasz listę zajęć pierwszych chrześcijan w Dz 2,42-47, czy któreś z nich wydaje ci się ważniejsze niż pozostałe? Uzasadnij swoją odpowiedź.

B. Jak poświęcenie się Bogu prowadzi do zmiany postaw wobec ludzi?

C. Jak doświadczyłeś takiej zmiany postaw?

III. Działanie: Droga do wspólnoty.

A. Czym chrześcijańska wspólnota różni się od zwykłego kręgu przyjaciół?

B. Jakie przeszkody sprawiają, że współczesny Kościół nie doświadcza w pełni dobrodziejstw wspólnoty?

C. Jakie kroki możesz podjąć, by poprawić wspólnotę w twojej klasie szkoły sobotniej i w całym zborze?

Podsumowanie: W mocy Ducha Świętego Kościół wczesnochrześcijański doświadczał jedności oraz wyrażał miłość i szczodrość, kiedy chrześcijanie spędzali czas razem, dzieląc się swoją miłością do Boga i poświęceniem dla Niego.

Cykl nauczania

Etap 1 - Motywowanie

Tekst biblijny: Dz 2,42-47.

Kluczowa koncepcja duchowego rozwoju: Kiedy wspólnie uczestniczymy w nabożeństwie i wspólnocie, Duch Święty działa przez nas zmieniając nasze postawy tak, iż miłujemy się wzajemnie. Ta przemiana jest oddaniem chwały Bogu.

Tylko dla nauczyciela: W Dz 2 opisane jest wiele dobrodziejstw wspólnoty. Najważniejszy czynnik podkreślony w tym rozdziale to wspólne działanie w jednym celu pomagające nam zapominać o tym, co nas dzieli i zmieniające sposób, w jaki postrzegamy siebie nawzajem.

Wstępna dyskusja: W pierwszej połowie XIX wieku w Stanach Zjednoczonych Kościoły chrześcijańskie doświadczyły ożywienia religijnego, które zostało nazwane Drugim Wielkim Przebudzeniem. Choć nacechowane było nadmiernym emocjonalizmem, ożywienie to miało także inne ważne efekty. Przekonani nie tylko o swoich grzechach, ale także złu w otaczającym ich świecie, chrześcijanie zmieniali społeczeństwo, w którym żyli. Tysiące chrześcijan przyłączyło się do wolontariackich stowarzyszeń pracujących na rzecz ograniczenia spożywania alkoholu i pomagających ludziom w wychodzeniu z biedy. Wiele z tych stowarzyszeń prowadziło bardzo skutecznie swoją działalność. Jednak ożywienie to miało także efekt uboczny, jakiego nikt się nie spodziewał. Chrześcijanie z różnych Kościołów, którzy zazwyczaj kłócili się między sobą o zasady wiary albo po prostu ignorowali się nawzajem, przekonali się, że działając wspólnie dla realizacji szczytnych zamierzeń zaprzyjaźnili się ze sobą i pragnęli wspólnie wielbić Boga. Podobnie jak Kościół wczesnochrześcijański opisany w *Dziejach Apostolskich*, chrześcijanie angażujący się w wolontariackie stowarzyszenia przekonali się, że wspólne spędzanie czasu z ludźmi o podobnych motywacjach prowadziło do harmonii między nimi.

Pytania do dyskusji: Pomyśl o innych przykładach ścisłego współdziałania dla wspólnego celu czy ze wspólnej motywacji prowadzącego do nieoczekiwanej harmonii między ludźmi. Co motywowało pierwszych chrześcijan do przebywania razem? Czy pamiętasz, co motywuje ciebie do przebywania z innymi chrześcijanami?

Etap 2 - Badanie

Tylko dla nauczyciela: Omówienie Dz 2,42-46 często skupia się na liście zajęć praktykowanych przez pierwszych chrześcijan. Studiując te wersety staraj się zwrócić uwagę na postawy, wartości i więzi. Rozważ, co motywowało pierwszych chrześcijan.

Komentarz biblijny

Dz 2 to rozdział, który daje wgląd w życie pierwszych chrześcijan. Tworzyli oni społeczność doświadczającą mocy Ducha Świętego, przekonaną o znaczeniu przesłania ewangelii. Była to także społeczność demonstrowająca miłość Bożą w praktyce przez głęboką

jedność w Duchu Świętym, raz po raz podkreślaną w pierwszych rozdziałach *Dziejów Apostolskich*. Taka jedność nie jest dziełem przypadku.

I. Definicja poświęcenia (przeczytaj Dz 2).

Pierwsi wyznawcy Jezusa są opisani jako stale zaangażowani w studiowanie nauki apostołów i wspólnotę. Takie zaangażowanie wiąże się z wiernością. Pełne, serdeczne zaangażowanie, jakiego wymaga wierność, oznacza, że poświęcenie nie jest możliwe bez znaczącego poziomu zaangażowania i dyscypliny. Dlatego poświęcenia nie można nikomu nakazać ani narzucić siłą. Prawdziwe poświęcenie wypływa z postaw i priorytetów człowieka. jest odpowiedzią serca.

Do rozważenia: Jak opisałbyś poświęcenie? Jakie formy przybiera poświęcenie w XXI wieku? Czy wszystkie te formy poświęcenia są właściwe? Uzasadnij swoją odpowiedź.

II. Poświęcenie dla Boga (przeczytaj Dz 1,12-14; 2,42-47).

Najważniejszym obiektem poświęcenia pierwszych chrześcijan był Bóg. Było to widoczne w ich poświęceniu trwaniu w nauce apostołów, modlitwie i oddawaniu chwały Bogu. Poświęcenie przygotowało ich na wylanie Ducha Świętego w dniu Pięćdziesiątnicy (Dz 1,12-14) i trwało potem dalej. Tak więc poświęcenie się Bogu poprzedzało wszelkie zmiany w postępowaniu chrześcijan wobec innych ludzi. Kiedy wierzący przyjmowali Chrystusa i poświęcili się Mu, znaleźli się w stanie, w którym Duch Święty mógł działać i zmieniać ich. Łukasz podkreśla, to serdeczne poświęcenie się Chrystusowi było udziałem nie tylko jednego czy dwóch wyizolowanych wierzących. Wszyscy, którzy doświadczyli mocy Bożej, byli razem i dzielili to samo poświęcenie. Jednak nie powinniśmy zapominać, że relacje miłości z innymi ludźmi, tak w Kościele jak poza nim, były także przejawem poświęcenia się Bogu. Kiedy w praktyczny sposób odpowiadamy na łaskę Bożą, przynosimy chwałę Bogu.

Do rozważenia: Co motywowało pierwszych chrześcijan do poświęcenia się Bogu? Jak zupełne poświęcenie się Bogu może wyglądać w XXI wieku? Czy naśladowanie pierwszych chrześcijan jest możliwe?

III. Poświęcenie się wspólnocie (przeczytaj Dz 2,42-44).

Słowo „wspólnota” jest tłumaczeniem greckiego słowa *koinônia*. Słowo to pochodzi od greckiego tematu *koinos*, który znaczy „wspólny”, „współdzielony”, „wzajemny”. Słowo to odnosi się do czegoś, co było wspólne dla wielu ludzi. Słowo *koinônia* było często używane w greckiej literaturze w kontekście bliskości, zaangażowania, wzajemnych więzi w związku małżeńskim. Obejmuje ono pojęcie bliskiego powiązania, w którym występuje wzajemne dzielenie się z innymi, jak również pojęcie dobrej woli przejawiającej się w dzieleniu się z innymi. W Dz 2 wspólnota jest wyrażona w spędzaniu czasu razem, wspólnych zajęciach, wspólnej misji i wspólnocie dóbr materialnych. Jednak to wszystko, co wierzący mieli wspólnego, wynikało ze wspólnoty fundamentu - ich wspólnej więzi z Chrystusem. Choć łatwo jest wymienić rodzaje aktywności Kościoła wczesnochrześcijańskiego będące przejawem wspólnoty, to jednak wspólnota w nowotestamentowym sensie to głównie kwestia więzi a nie aktywności. Wierzący mieli więzi między sobą oraz wspólnotę życia, bo mieli więź z Chrystusem. Więzy między wierzącymi były naprawdę bliskie. Ta bliskość przejawiała się w Kościele wczesnochrześcijańskim przez niezwykłą praktykę wspólnego spożywania posiłków, w których uczestniczyli wszyscy, bez względu na status społeczny i materialny czy pochodzenie etniczne.

Do rozważenia: Jakie dwa kluczowe słowa w Dz 2,42-46 wskazują na charakter wspólnoty, jakiej doświadczali pierwsi chrześcijanie? Dlaczego Łukasz podkreśla w tym fragmencie radość i wdzięczność?

IV. Rezultaty poświęcenia (przeczytaj Dz 2,45-27; 4,32-37).

Kiedy wierzący poświęcali się Bogu i wspólnocie, nie tylko dostrzegali swoją wspólną więź w Chrystusie, ale także bardziej uświadamiali sobie potrzeby innych ludzi. Reagowali na to pomagając tak jak mogli, w tym także sprzedając swoje posiadłości i przeznaczając pieniądze na pomoc żywnościową dla potrzebujących. Grecka składnia wersetów 44-45 z powtarzającym się użyciem czasu niedokonanego sugeruje, że nie było to pojedyncze wydarzenie, ale raczej regularna praktyka w społeczności. Była to reakcja wyrastająca z ich miłości do Boga i siebie nawzajem. Jednak ta świadomość potrzeb innych ludzi nie była jedynym rezultatem poświęcenia pierwszych chrześcijan. Łukasz także podkreślił ich radość, która wyrażała się we wdzięczności i chwaleniu Boga oraz fakcie, że ludzie lgnęli do tej zdrowej i żywej chrześcijańskiej społeczności.

Do rozważenia: Jakich innych pozytywnych rezultatów możesz oczekiwać w społeczności w pełni poświęconej Bogu? Jeśli ofiarność była dobrowolnym działaniem członków kościelnej społeczności, dlaczego Ananiasz i Safira umarli?

Etap 3 - Zastosowanie

Tylko dla nauczyciela: Ta część ma na celu pomóc w odkryciu motywacji obecnych działań i poświęcenia oraz zachęcić do rozważenia, jak członkowie zboru mogą się przygotować na zmianę ich postaw przez Ducha Świętego.

Pytania do przemyślenia

1. Jakim rzeczom i osobom okazujesz poświęcenie? Jaka jest podstawa tego poświęcenia? Czy te rzeczy i ludzie przyczyniają się do realizacji misji Kościoła? Czy powinieneś przemyśleć to, komu i czemu się poświęcasz?
2. W jaki sposób wyrażasz swoją radość i dziękczynienie za łaskę, której doświadczasz w Chrystusie?

Pytania do zastosowania

1. W jaki praktyczny sposób możesz poświęcić więcej czasu wspólnemu wzrastaniu z innymi chrześcijanami w nabożeństwie i wspólnocie?
2. Jakie przeszkody stoją na drodze dzielenia się twoim doświadczeniem z Chrystusem? Jak możesz pokonać te przeszkody?

Etap 4 - Tworzenie

Tylko dla nauczyciela: Poniższe zadania mają na celu pomóc uczestnikom lekcji zareagować na te kwestie, w których Duch Święty skłania ich do odnowienia ich poświęcenia się Bogu i wspólnocie. Są one praktycznymi pierwszymi krokami ku poprawie wspólnoty wierzących.

Zadanie indywidualne: Napisz list do Boga, w którym opiszesz rzeczy i ludzi będących obiektem twojego poświęcenia. Następnie proś Boga, by poprowadził cię do miejsca, w którym twoje poświęcenie będzie nakierowane przede wszystkim na Niego.

Zadania grupowe

1. Opracuj plan działania klasy szkoły sobotniej w celu pogłębienia wspólnoty podczas sobotnich lekcji.

2. Zaplanuj wspólne działania w celu pomagania innym lub pełnienia misji Kościoła. Zaproś innych, by przyłączyli się do ciebie, w tym także tych, którzy stronią od więzi ze współwyznawcami.